

Συναξάριο Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ νέου
τοῦ ἐν Ἀμαρουσίῳ καὶ Ροδοπόλει (+1967).

Αὐτός ὁ μακάριος καὶ νεοφανής φωστήρας τῆς Ἐκκλησίας καταγόταν ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Ἀχαΐας, τὸ ὁποῖο οἱ ὄρεινοὶ κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ὀνομάζουν Τουρλάδα. Γεννήθηκε τὸ 1891 ἀπὸ φτωχοὺς ἀλλὰ εὐσεβεστάτους γονεῖς, τὸν Βασίλειο καὶ τὴν Κωνσταντῖνα Χαμακιώτη, λαβὼν κατὰ τὸ θεῖο βάπτισμα τὸ ὄνομα Γεώργιος.

Ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια ἔδωσε δείγματα γιὰ τὸ τί ἐπρόκειτο νὰ γίνει. Ἐπεδείκνυε σεμνὴ ἠθικὴ διαγωγή καὶ ἀσκοῦνταν στὸν θεῖο φόβο. Νυχθημερόν προσευχόμενος πρὸς τὸν Κύριον, ποθοῦσε τὸ μέγα λειτούργημα τῆς ἱερωσύνης, ἀφοῦ πρῶτα ὅμως ἔλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας τῶν μοναζόντων. Ἔτσι, ὅταν ἔγινε δεκαπέντε ἐτῶν, πλήρης θεοῦ ἔρωτος ἔφτασε στὴν ἀγιώνυμη Λαύρα τῆς Ἀχαΐας, στὴν ὁποία ἐμόναζε τότε καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ πατέρα του, Χαρίτων Ἀναγνωστόπουλος. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ ἑπταετῆ δοκιμασία καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ φοίτησε στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς Ἄρτας, ἐκάρη μοναχός καὶ μετονομάστηκε Ἀθανάσιος. Τὴν 14^η τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1921 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος καὶ στό ἐξῆς ἔλαμψε ὡς λύχνος φαεινός πάνω στὸν λυχνοστάτη τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου στὴν ἀγιοτόκο μονὴ τῆς Λαύρας, διαχέοντας παντοῦ τὸ φῶς τῶν

θείων ἀρετῶν καί διαπρέποντας ἐπί δεκαετία μέ τίς πράξεις του, τούς λόγους του καί μέ ὅλα του τά χαρίσματα.

Λόγω τῆς ἐπισφαλοῦς ὑγείας του ἀναχώρησε γιά τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ παρέμεινε σέ διάφορες περιοχές πλησίον τοῦ κλεινοῦ ἄστεως, ὅπως στήν Ἀνάληψη, τήν Γλυφάδα, τήν Μάνδρα, ἐπεζήτησε τόν ἡσύχιο βίο τοῦ ἐφημερίου καί πρὸς τοῦτο δέχτηκε νά διοριστεῖ ὡς Ἐφημέριος κατὰ τό ἔτος 1936 στό περικαλλέστατο παρεκκλήσιο τῆς Παναχίας τῆς ἐπιλεγομένης Νεραντζιωτίσης στήν τότε κωμόπολη τοῦ Ἀμαρουσίου. Ἐκεῖ ὡς ἄμεμπτος ἐξομολόγος καί ἀκάματος ἱεουργός ἄσκησε τά ἱερατικά του καθήκοντα καί κατέλιπε τίς πατρικές του παρακαταθῆκες στό ἀγαπημένο του ποιμνιο, τό ὁποῖο ἐδίδαξε καί καθοδήγησε μέ εἰλικρίνεια.

Τό ἔτος δέ 1963 ἀνοικοδόμησε ἐκ βάθρων μία παλαιά μονή εὐρισκομένη στήν Ροδόπολη Ἀττικῆς, τήν ὁποία μέ τήν χάρη τῆς Παναχίας τῆς Φανερωμένης καθιέρωσε καί ἀνέδειξε ὡς γυναικεία μονή. Ἐκεῖ ὁ θεῖος Ἀθανάσιος ἀνεδείχθη ἐν σώματι ἄγγελος. Μέ κόπο καί ἰδρωτὰ πολύ ἀφιερώθηκε στήν ἱερά μελέτη, ἔλκοντας πρὸς τό πρόσωπό του ὅλες τίς διψῶσες ψυχές καί καθοδηγώντας τις στήν κατὰ Χριστόν φιλοσοφία. Προσέφερε ἔτσι στήν ἀγία Ἐκκλησία πλείστους καρπούς, ὀρθοτομώντας τόν λόγο τῆς ἀληθείας.

Προέβαλλε σέ ὅλους τήν ἐλεημοσύνη, τήν ὁποία ὡς

ιεροπραξία τελοῦσε νυχθημερόν, ποριζόμενος καί ἐμπιστευόμενος τήν πενία του στό ρηθέν ὑπό τοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, «πάρα πολύ μακάριος εἶναι ὁ εὐεργετῶν πολλούς φτωχοῦς· γιατί κατά τήν κρίση θα βρει πολλούς συνηγόρους».

Μέ αὐτό τόν τρόπο διήγαγε τήν μακαρία του ζωή, ἀφήνοντας ὀσιακή μαρτυρία σέ ὄλους, ὅσοι προσέτρεχαν πρὸς αὐτόν, καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν 17^η μηνός Αὐγούστου 1967, παραδίδοντας τό πνεῦμα του στά χέρια τῆς Κυρίας Θεοτόκου, πλήρης ἡμερῶν καί καλῶν ἔργων. Καθώς δέ τό θεῖο σκηνωμά του ἐτάφη στήν μονή πού ἴδρυσε ὁ ἴδιος, δέν σταμάτησαν ποτέ οἱ ἀνείκαστες ἐνδείξεις τῆς παρηγορίας, παρουσίας καί παρρησίας τοῦ ὀσίου Γέροντος, ἀφοῦ ἄρρητη εὐωδία ἐκχέεται ἐκ τοῦ τάφου αὐτοῦ ὑπέρ πάντα τά ἀρώματα κατά τήν θεία ρήση τῶν Γραφῶν, ἡ ὁποία εὐφραίνει καί ἀγιάζει τούς εὐλαβῶς προσερχομένους στή εὐαγγῆ μονή του. Πλουτίζοντας μέ θαύματα τήν πρὸς Κύριον μεσιτεία του, ἰλαρύνει τούς πιστούς καί μᾶς μυσταγωγεῖ καί μετὰ θάνατον εἰς λαμπρότητα βίου καί αἰώνια σωτηρία. Ὑπέρ λίαν ποθητός καί σεβάσμιος, καθώς καί συμπαθής καί ἐλεήμων πατέρας πρὸς τά τέκνα του ἀφοσιώθηκε στήν ἀκράδαντη διακονία Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ταῖς τοῦ ὀσίου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

